

Нашето право на любов

Тази тема съм я формулирал така: „Може ли любовта да бъде грях?“ Или въпросът за половете, който така много ни занимава. Позволете ми направо да започна с темата: „Нашето право на любов“. По този въпрос имам да ви кажа сериозни и важни неща.

1. Нашата безгранична нищета

Един много странен факт за нашето време е, че хората никога не са били така самотни, както сега. При това никога не са били струпани така нагъсто. И все пак, макар че сме натъпкани като сардини, никога не сме били по-самотни.

Един 16-годишен младеж веднъж ми казва: „Нямам близък човек!“ Аз му отвърщам: „Не приказвай глупости! Та ти имаш баща!“ „А, стария – казва той, – той си идва вкъщи в пет следобед, скарва се малко, яде и пак излиза.“ „А майка ти?“ „О, тя си има толкова много своя работа. Тя не може да се занимава с мен.“ „А твоите приятели в работата?“ „Това са колеги и нищо повече! Нямам човек, пред когото да си излея сърцето.“ Това ми го казва един 16-годишен младеж! Но такава самота има не само при децата. Често пъти съпругите живеят съвсем самотни до собствените си мъже и обратно. Мъжът няма понятие от това, какво вълнува жената. А жената няма понятие от какво се интересува мъжът. И това се нарича брак! И така, днес ние сме едно множество от самотни хора!

Когато съвременните философи говорят за самотата на днешното време, те срещат голям интерес. Човек буквално плаче за освобождение от самотата. И вижте сега,

този копнеж за освобождаване от самотата се съюзява с най-голямата сила, действаща в нашия живот, а именно – половия ни инстинкт. И тук се късат бентовете. Петнадесетгодишен младеж си търси приятелка, която да го спаси от самотата му. Съпругът, който живее напълно самотен до жена си, тръгва със своята секретарка, която може би ще го избави от самотата му. Младият студент, ужасно самотен сред 11 или 20 хиляди други студенти в университета, се събира с една студентка, също толкова самотна. Стремещът за избавление от самотата се съюзява с половото влечение – най-мощния инстинкт в живота ни. И резултатът е, че ние живеем в един страшно сексуализиран свят. Фактът, че човек търси избавление от самотата си в сексуалната област, се използва от предприемчивите бизнесмени – например филмовите продуценти и авторите на романи. Сега девизът е: нито един филм без поне една креватна сцена! Нито един роман без поне една изневяра!

Когато човек гледа всичко това – флиртове, закачки, целувки и пр., има чувството, че всичко е безоблачно, че всичко е една светла радост. Едно младо момиче ми каза: „Господин пасторе, нашите представи са съвсем различни от тези на нашите баби. Ние имаме нов морал и нова етика.“ Тогава почти се изкуших да си сваля шапката (но нямах такава) и да отговоря: „Моите почитания!“ Но когато човек е бил толкова време пастор в големия град като мен, вече не вярва на големи думи. Аз от опит зная, че тази приповдигнатост е само фасада. Зад тази фасада се крие една безгранична нищета: млади мъже и момичета, които живеят в мътни връзки и не могат да се справят със самите себе си; бракове, които продължават да съществуват в лицемерие или се разпадат. Една безгранична нищета! И това го знаят всички! Аз не говоря за някакви хора някъде си, а за нас.

Преди години изнесох една беседа на подобна тема, и то пред млади хора, в едно малко градче в Липерланд. Когато влязох в залата, си помислих: „Това е адът!“ Момчета, момичета, цигарен дим. Някои момчета извадиха дори бутилки с ракия. Някои от момичетата седяха в скута на момчетата. „И аз трябва да говоря тук! Олеле!“ – помислих си. И започнах със следната фраза: „В областта на половите отношения съществува крещяща нищета.“ На секундата като че ли всички завеси се вдигнаха. Още виждам едно от момчетата, как бутна настрана момичето си. Това, което казах, го уцели. Изведнъж настана мъртва тишина. И тогава ми мина мисълта: „В първия момент изглеждаше, че всички са радостни и щастливи, но истината е, че в областта на половите отношения цари безкрайна нищета.“

2. В какво се състои бедата?

Вижте, поначало бедата е в това, че ние вече не знаем кое всъщност е добро и кое – лошо. Ние казваме: „Днес имаме нови схващания по този въпрос!“ Но същността остава същата – грехът е действителност! И когато съгреша, върху съвестта ми ляга товар. Това е реалност. Така се появява бедата, а именно, че човек вече не знае кое всъщност е добро и кое – лошо. Позволете направо да ви запитам: да се прави секс без брак о' кей ли е, или е нещо лошо? Изневяратата необходимост ли е при трудните бракове, или е нещо лошо? Лесбийската любов, която момичетата правят помежду си, грях ли е, или не? Хомосексуализмът между мъже или момчета нещо лошо ли е, или не? Онанизмът, разводът – лошо ли са, или добро? Оттук идва бедата! Хиляди романи представят нещата така, като че ли тези неща се намират извън понятията за добро и лошо, и като че ли затова този въпрос е излишен. Нали,